

Sygn. akt IV CSK 300/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika [...] Urzędu Skarbowego
w L.

przeciwko I. B. D.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa
- Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5.400
(pięć tysięcy czterysta) zł, tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sprowadziła do pytania, czy można uznać, że sama wiedza dłużnika o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej w zakresie prawidłowości złożonych zeznań podatkowych bez wydania konkretnych jednoznacznych i prawomocnych decyzji w sprawie ustalenia wysokości tych należności przed dokonaniem darowizny może być traktowana jako jego działanie za świadomością pokrzywdzenia wierzycieli oraz czy samo pozostawanie przez pozwaną w bliskich stosunkach rodzinnych (brat-siostra) z dłużnikiem jest jednoznaczne z wiedzą na temat jego sytuacji majątkowej i zarobkowej.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej, gdy ustalony w sprawie stan faktyczny pozwala na odniesienie się do niego (por. postanowienia

Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zagadnienie sformułowane przez pozwaną nie ma powyższych cech. Nie odnosi się ono bowiem do charakteru zobowiązań podatkowych ciążących na dłużniku i daty, w jakiej powstały w relacji do daty czynności ocenionej jako fraudacyjna, ale do czynności kontrolnych podjętych przez urząd skarbowy i mających na celu jedynie zbadanie, czy dłużnik właściwie wykonuje obowiązki podatkowe ciążące na nim z mocy ustawy, o których wiedział. Czynności kontrolne podjęte zostały później niż powstały same obowiązki podatkowe, których one dotyczyły, a skoro przystąpienie do nich skłoniło dłużnika do dokonania na rzecz pozwanej darowizny prowadzącej do wyłączenia z jego majątku składników mogących posłużyć do zaspokojenia wierzyciela, to darowizna podlegała ocenie na podstawie art. 527 i 529 k.c.

Stosunek bliskości rodzinnej między dłużnikiem a pozwaną oczywiście uzasadniał odwołanie się przez Sądy *meriti* do domniemania z art. 527 § 3 k.c. Bezpłatne przysporzenie na rzecz pozwanej mające podstawę w czynności dokonanej z dłużnikiem, na mocy art. 528 k.c. upoważniało Sądy do uznania czynności za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela, nawet gdyby pozwana nie wiedziała o jej fraudacyjnym charakterze.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.